

KUBLOV, vesnička pod VELÍZEM

Stačilo málo, a česká hymna měla autora z Kublova. Mohlo v ní znít „Čechy krásné, Čechy mé, duše má se s touhou pne...“ Těmi slovy totiž začal text vlastenecké písně, již zhudebnil zdejší rodák Josef Leopold Zvonař. Skladatel z č.p. 10.

Text MICHAELA ŠMERGLOVÁ foto ROBERT SEDMÍK

Kublov? To je domov!

Malebnou ves v prostředí CHKO Křivoklátsko, na dosah Brd, uchýlenou pod kopci by Ladka (vlevo) ani Jitka neopustily. Malířku Ladku rodná obec i okolní krajina dokonce inspirují v tvorbě a obě dámy věří, že spousta zdejších mladých to cítí naprosto stejně...

1 Mezi domky bývaly i dvě kovárny, cihelna, pila a poblíž mlýn.

2 Kováři už nejsou, cihelna zanikla a mlýn vyhořel. Zmíněné nahradili podnikatelé a firmy. Obec má vodovod, kanalizaci s čističkou odpadních vod a v současné době 306 čísel popisných. Trvale tu žije 650 obyvatel.

ZNAK
ODKAZUJE
NA ČESKÉ KRÁLE
I PŘÍRODU.

Narodil se stejného roku jako Bedřich Smetana, jen o pár dní dřív. Nosil brýle i plnovous jako on, byl také hudební skladatel. A letos též slaví výročí! Rozdíl však jsou. Ty dva nedělilo jen dvě stě kilometrů od jejich kolébek, byť do obou nadělil osud hudební nadání i vlastenectví. Ale postupně...

VŠE ZAČALO NA KOPCI

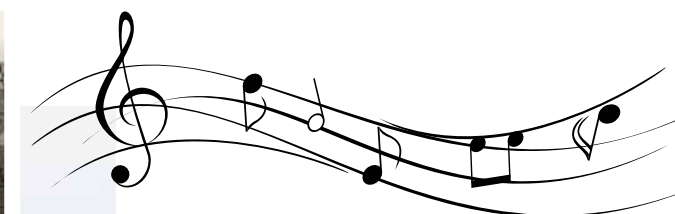
První stála hora. Jméno Velíz dostala podle pohanského boha Velese, pravděpodobně tu tehdy bylo pohanské obětiště se svatyní. Kroniky mluví, že roku 1003 tu

pohanští Vršovci na lovu zajali křesťanského knížete Jaromíra z rodu Přemyslovců. Začali ho mučit, a on se modlil k Janu Křtiteli, který ho ochránil před smrtícími šípy, byť reálně záchranou družinu přivolal myslivec Hovora... „Původně tam zřejmě bývala dřevěná kaple, dnes románsko-gotický kostel sv. Jana Křtitele,“ ukazuje výtvarnice, zdejší rodačka Ladka Kučerová na kopec. Svého času byl součástí benediktinského kláštera, ale po tom zbyly jen základy. Nicméně jde o místo výrazné, turisty navštěvované, magické! „Tradí se, že tam měl Zvonař složit hudbu pro onu vlasteneckou báseň

o Čechách,“ zmiňuje malířka. Kdyby ne, je tu rozhodně hřbitov, kde je skladatel pohřben. Z nedaleké Zvonařovy vyhlídky lze vidět pásmo Brd, hrady Žebrák i Točnick.

HLAVNĚ DROBNÍ STATKÁŘI

Napřed vznikla pod kopcem náves, kde stály statky. „Nešlo o velkostatky, spíš tu žili střední a menší sedláci,“ uvádí zdejší rodačka Jitka Humlová. Dnes tomu prostoru dominuje „zvonička“, která fungovala jako obecní váha, ale je přestavěná. „Bývalo tu krámků! Řezník, koloniál u Pacovských, pekař, řada hospod...“ líčí dál své vzpomínky a popisuje i ty, →

1 V domku u rybníka sídlil od roku 1895 Spořitelní záložní spolek, který se změnil v Kampeličku. Ta roku 1937 přesídlila do nového objektu, dnešního obecního úřadu.
2 V č.p. 135 se teď bydlí, jde o soukromý dům.

PROMĚNY VENKOVA

které pamatuje z vyprávění předků. Zbyl hostinec Na Slovance z roku 1905 se sálem, který v 50. letech majitelé prodali zdejší TJ Sokol, hostinskou část až po restituci obci. „Na sále se sportuje i tancuje, v hospodě se točí pivo, ale stále se vzpomíná na covidu,“ ukazuje Jitka na bílý dům v zatáčce. Na křižovatce ve vsi byla další hospoda, tam do č.p. 192 údajně jezdil na dobré pivo sládek Smíchovského pivovaru! Také je tu dům, kde žila přízeň Josefa Jungmana, rodáka z blízkých Hudlic. „Z toho rodu jsem já,“ usmívá se Ladka, včelařka a autorka řady výstav, která prozrazuje, že dnes se tu nakupuje v samoobsluze nebo lidé jedou do Berouna, Žebráku, Hořovic... Tam místní taky pracují. Ale působí i ve zdejších truhlářstvích, zpracování dřeva tu má dlouhou tradici.

ZNOVU SLAVNÝ RODÁK

I Jan Hošek, který žil v roubence Zvonařových jako poslední soukromý majitel, měl truhlářskou dílnu. Ze dřeva vyráběl ledasco, i kopie své slavné chalupy jako stojany pro vánoční stroměčky. Ač Zvonařův rodný dům není rekonstruován, obec svůj „revír“ zkrášluje, jak

2

Příliš krátký život

J. L. Zvonař, syn zedníka, hrál díky osudu, strýci, učitelům a faráři postupně na housle, klarinet, lesní roh, flétnu, klavír. Nastoupil i do varhanické školy! Hudbu učil, skládal... Vlastenci zakládajícím i Hlahol ale bylo dáno žít jen 41 let.

Zvonařův rov na Velízi. Cestu ke slávě ukončila tuberkulóza..

1 Roubenka u potoka pamatuje mnohé, ale osobních věcí po skladateli vydala málo. Jsou v pamětní místnosti.
2 Rodný dům patří od r. 2015 obci, je prázdný. Po letitém jednání s památkovým úřadem se podařilo získat povolení k rekonstrukci.

2

PŘI OSLAVĚ VÝROČÍ

BUDE OTEVŘENA ZVONAŘOVA NAUČNÁ STEZKA DLOUHÁ 4 KILOMETRY.

to jde. Nyní plánuje ze starých zemědělských objektů za školou zbudovat prostor, kam se přesune knihovna, vznikne společenský sál... Funguje tu také několik spolků, které se podílejí na kulturním a společenském životě. Pro všechny kublovské je ale jedničkou Zvonař. Proto mu chystají na 25. 5. celodenní oslavy. „Bude tu model jeho domu, výstava, slavnostní mše, dojde k odhalení nové busty i řadě hudebních vystoupení, proběhne velký jarmark,“ vypočítávají dámy svorně. Vypadá to, že kdo nepřijde, jako by nebyl! ♡

JAK SE MĚNÍ VENKOV

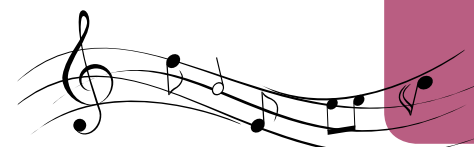
Máte historické snímky zajímavé vsi, městečka? Znáte jejich příběh? Napište na editorial@venkovastyl.cz. Děkujeme!

1

1 Velikonoční průvod dětí v r. 1932 se shromáždil u zvoničky na návsi. Ve škole se tu děti učily zpívat Zvonařovy Čechy krásné, Čechy mé... A učí se je dodnes.

2 Hrázděná zvonička fungovala jako obecní váha. Kulturní dění se od ní posunulo k Veselskému rybníku do nově zbudovaného parku. Tam je klidněji.

2

1

1 Dožinková slavnost před jedním ze statků na bývalé návsi... Krojované akce tu bývaly tradicí. **2 Dům je opraven** jako řada dalších, ač mnohé slouží spíše k rekreaci. Ale krojování májovnicki prochází Kublovem i dnes, při staročeských a suchých májích.

2

Foto: Robert Sedník, archiv obce Kublov

1

1 Původní dřevěná škola č.p. 14 zde stála už r. 1779. Budova v této podobě sloužila vzdělávání v letech 1878–1962. Pak bylo vyučování převedeno do sousedních Broum. **2 Nyní tu sídlí školka**, knihovna a Zvonařův památník.

1

2

1 Hostinec Na Pěnkavce s řeznictvím a sálem. V něm se cvičilo, hrálo divadlo... **2 Sál byl později přebudován** na kino, to je zavřené. „V roce 1964 mně bylo patnáct, a na první promítaný film jsem nemohla, byl nepřístupný. Kněžna de Clèves s Maraisem,“ vzpomíná Jitka.